PL: Odstranění Koněva. Poslanec Kobza je ve varu: Dělá se mi z nich na nic. Hyenismus. Zbabělec Kolář!

- CZ24 News | 4. dubna 2020

ČESKO: ROZHOVOR Vedení Městské části Prahy 6 v čele se starostou Ondřejem Kolářem odstranilo sochu maršála Koněva z dosavadního umístění v Bubenči. Socha má být přemístěna do tzv. Muzea paměti 20. století, jehož předsedkyní správní rady je Hana Marvanová. Tento akt ale vzbudil nevoli nejen Ruska, ale i Pražského hradu a části politického spektra i veřejnosti. Jak se na odstranění sochy v době koronavirové krize dívá poslanec hnutí SPD Jiří Kobza? Zde jsou jeho ostré odpovědi.

Pane poslanče, vy patříte k těm, kteří hlasitě protestovali už v minulosti proti odstranění sochy maršála Koněva z místa, kde stála již celých 35 let. Celou tu dobu zřejmě nikomu nepřekážela natolik, aby by ji chtěl z tohoto místa odstranit. Až nyní. Co tomu říkáte? Navíc starosta Kolář načasoval akci na dobu karantény, která je v České republice vyhlášena kvůli pandemii koronaviru. Tedy mimo jiné jsou zakázány hromadné akce a zastánci Koněva tak nemohou veřejně protestovat, jak to činili dříve.

Tak především, kdyby to nebylo tak tragické, řekl bych, že mi to připomíná chování uličníka, který krade jablka z farní zahrady v době nedělní mše. Tedy v čase, kdy ho nikdo nechytí a nikdo mu v tom nezabrání. Což, jak uznáte, je dosti zbabělé. Stejně zbaběle, ale s mnohonásobně strašnějšími dopady, se zachoval i starosta Kolář. Počkal si na příležitost, aby uskutečnil čin, který dle svých slov plánoval již od září. Tedy odstranění té sochy. Učinil to v okamžiku, kdy celá země má téměř zákaz vycházení a kdy bylo jasné, že proti této svévoli se nesejde zástup protestujících, prostě proto, že mu to vládní nařízení neumožňuje. A ptáte-li se na politické pozadí, vidím to jasně. Jisté politické kruhy – od Pirátů přes TOP 09 po ODS a další se rozhodly různými provokacemi narušovat nebo dokonce likvidovat slušné a korektní vztahy mezi naší zemí a globálními velmocemi. Začal to pan Kalousek a pan Bursík svými hysterickými akcemi na Hradě při návštěvě čínského prezidenta Si-Tin-Pchinga a pokračovalo to sprosťáctvím pana Novotného z Řeporyjí a jeho rozhodnutím vybudovat tam pomník nacistům, dále uskutečněním plánu pražské radnice přejmenovat náměstí, kde stojí ruská ambasáda, jménem Borise Němcova, o němž každý, kdo to sleduje, ví, že to byl někdejší kůň Borise Jelcina a pretendent na místo jeho nástupce v prezidentské funkci. Nestalo se, prezidentem je Putin a Němcov se ocitl logicky v opozici. Přejmenování toho náměstí Pod kaštany v Praze 6 nelze chápat jinak než jako záměrnou provokací.

Co říkáte sestavě lidí, kteří se podílejí na odstranění a přesunutí sochy ruského důstojníka? Starosta Ondřej Kolář, syn někdejšího diplomata v Rusku a USA Petra Koláře, dnes hlasitého kritika Ruska a prezidenta Vladimíra Putina. Pak zmíněná Hana Marvanová…

Představte si, že máme stroj času a posuneme se o víc než 30 let zpět, do roku 1989. U pomníku maršála Koněva se scházejí členové vedení Komunistické strany Československa a další zajímaví straníci: Pavel Telička, člen KSČ, budoucí europoslanec. Petr Pavel, člen KSČ, přísahající nejen věrnost KSČ, ale také věrnost čs. armádě a vojskům Varšavské smlouvy, kádrová rezerva, budoucí generál a dnes zuřivý antikomunista. A dodám – stejně jako Kolář – pretendent na pozici budoucí hlavy státu. Dále třeba Tomáš Zima, člen KSČ, budoucí rektor Univerzity Karlovy, stojí vedle soudruha Mikuláše Beka, člena KSČ, budoucího rektora Masarykovy univerzity a senátora (který vede nepsanou guerillu proti prezidentu Zemanovi). Nechybí ani Petr Dvořák, člen KSČ, budoucí ředitel dezinformační České televize, na kterou nesmí dohlédnout ani Nejvyšší kontrolní úřad. A jistě

též Vladimír Dlouhý, člen KSČ, si odskočil ze studií na univerzitě v Lovani (tam přece mohl studovat každý, ne?). Soudruzi zatruchlí, zavzpomínají, zarecitují báseň, položí květy a slíbí věrnost SSSR navždy. Za rohem je pozoruje člen KSČ a údajně i agent StB s krycím jménem Plavec, jistý Jaromír Štětina, budoucí senátor, europoslanec, antikomunista a rusobijec. To je ale opravdu pěkná společnost. A ti všichni nás dnes poučují o liberální demokracii.

Zeptám se ale ještě jinak. Po roce 1989 se také, a poměrně hromadně, likvidovaly veřejné symboly předchozího režimu. Jedním z nejkřiklavějších případů bylo odstranění sochy Jana Švermy a přejmenování Švermova mostu. Jistě, byl to komunista, ale také bojovník proti nacismu, který položil život ve Slovenském národním povstání. Tehdy však nebyl slyšet žádný velký veřejný odpor. Co se od té doby změnilo?

Předně mluvíte o čase krátce po převratu, kdy jsme vlastně ani nevěděli, do jakých poměrů vstupujeme. Byli jsme optimističtí, sršeli nadějemi, kreativitou, podnikavostí. Země přežila několikeré utahování opasků i rozchod, velmi věcný a mírový, se slovenskou půlí federace. Těžko si umím představit, jak bychom podobné výzvy zvládali dnes. Poučení mezitím proběhnuvšími dějinami a možná i zklamaní z poznání, jak titěrnou roli hrajeme v geopolitických hrách „těch nahoře“. Těch třicet let od listopadu 1989 mnohé z nás, dokonce si troufnu (aspoň podle volebních výsledků třeba v prezidentských volbách) říci většinu, poučilo dívat se na věci bez růžových brýlí. Vidět, jak to kdo s námi zamýšlí, kdo nás k čemu využívá a co chystá. Nejlépe je to vidět na stále přitvrzující propagandě, která se na nás line z mainstreamových médií a zejména ČT. Jenže lidé už mají šanci, jak se nenechat snadno balamutit. Je zde internet a na něm spousty informací, které relativizují propagandu, poskytují fakta jinde zamlčovaná, a to pak ve veřejnosti samozřejmě podporuje oponentní nálady. A dnešní věrchuška tlačí na pilu a dělá naschvály, jako s tou sochou. Co si myslí, že docílí? Jen chaos, rozvrat a nedůvěru. A pak to budou zase oni, kdo bude mluvit o rozdělené společnosti. Dělá se mi z nich na nic. Odnesou to však tzv. obyčejní lidé a pro to nemám jiné označení než hyenismus.“

Proč se tyto akce dějí právě v této době s takovou častostí a intenzitou? Je to jen náhoda?

To zcela jistě není. A chceme-li, můžeme najít časovou souslednost s dnešní epidemií, ale nemyslím, že to je dáno pouze tou. Obecně, a je to v řadě průzkumů prokazatelné, zejména ve státech Visegrádu postupně klesá důvěra ve smysl a instituce Evropské unie. Některé kroky současných USA také nejsou úplně jasné a pochopitelné. Normální člověk si z toho vyvodí jediné: Amerika na nás kašle a EU taky, a ještě nás přitom buzeruje – viz aktuálně naprosto nesmyslné rozhodnutí o tom, že jsme někdy před třemi lety spolu s Polskem a Maďarskem porušili jakési nařízení o migračních kvótách. Evropa kolabuje kvůli pandemii a ouřadové v Bruselu se zabývají kvótami a trestáním neposlušných členských států. A naproti tomu vidíme, že jak z Ruska (např. intenzivně do Itálie), tak z Číny proudí prostředky k záchraně zdraví lidí. Jistě, je to i obchod. Nikdo si ale nepoložil otázku: jakou charitou nás zahrnul západ? Přece žádnou. Krom toho je Čína rovněž velmi postiženou zemí a chtít po ní dary by bylo mimo zdravý rozum. Buďme rádi, že zde existuje dobrá vůle ke spolupráci. Tu například ze strany Německa nějak nevidíme.

Autor rozhovoru Petr Brandtner.